RUNĀ RADĪTĀJS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 1:27, 28; 1. Moz. 3:1–8; Lk. 15:11–32; 1. Moz. 3:14–24; 2. Moz. 19:16–22; Jņ. 10:27–30.

ATMIŅAS PANTS:

"Dievs, kas dažādos laikos un dažādos veidos agrāk runāja uz tēviem caur praviešiem, šajos pēdējos laikos ir runājis uz mums caur Savu Dēlu, ko Viņš ir iecēlis par visu lietu mantinieku, caur ko Viņš arī ir radījis pasaules" (Ebr. 1:1, 2).

Digitālās tehnoloģijas ļauj daudziem no mums redzēt draugus un radiniekus, kas atrodas lielā attālumā. Tas ir labi. Bet tomēr cik daudz labāk ir tikties klātienē! Notiek kaut kas īpašs, kad mēs sanākam kopā, apkampjamies un runājamies viens ar otru.

Šonedēļ mēs atcerēsimies, ka cilvēki tika radīti, lai būtu personīgās attiecībās ar savu Radītāju. Tomēr grēks jau sen iznīcināja šo intīmo saikni. Lai atjaunotu šo saziņu ar Saviem mīļajiem radījumiem, Dievs ir nodrošinājis veidus, kā ar mums runāt. Viņa visatzītākā dievišķās mijiedarbības forma ar cilvēci ir rūpīgi izvēlēti runātāji, kas pazīstami kā pravieši un atklāj mums Viņa vēstījumus. Šo praviešu raksti bieži ir atrodami Bībelē, bet ne vienmēr.

Dieva galvenais plāns ir atjaunot Savu tēlu mūsos, tēlu, ko grēks ir iznīcinājis. Tieši par to ir glābšanas plāns: par atjaunošanu, kas būs pabeigta, kad Dievs radīs "jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājo" (2. Pēt. 3:13).

Līdz tam laikam Dievs joprojām runā ar mums, un Viņš joprojām izmanto Savus praviešus, lai to darītu.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas nodarbību, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. oktobrī.

Saziņa Ēdenē

1. un 2. Moz. grāmata stāsta par radīšanu. Dievs radīja skaistu pasauli, un tajā Viņš ievietoja Ādamu un Ievu – radīšanas kroni. Cilvēki atšķīrās no visām pārējām radībām uz zemes, jo bija radīti "pēc Dieva tēla" (1. Moz. 1:27), kas teikts tikai par viņiem, nevis, piemēram, par putniem vai citiem dzīvniekiem. Tādējādi viņiem bija jādzīvo pilnvērtīga un bagātīga dzīve, jāpiedzīvo mīlestība visās tās izpausmēs un jādzīvo sadraudzībā ar pašu Dievu.

Turklāt 1. Moz. 2:18–23 mēs lasām, ka Dievs radīja Ievu Ādamam, jo, kā Dievs teica, "nav labi, ka cilvēks ir viens pats" (1. Moz. 2:18). Tātad jau no paša sākuma cilvēki tika radīti kā sociālas būtnes. Mūsdienu sociologi māca, ka cilvēku savstarpējā mijiedarbība sniedz daudz labumu mūsu fiziskajai un garīgajai labklājībai, turpretim vientulība ir nāvējoša.

Tāpēc nav brīnums, ka pēc Ievas radīšanas Ādams iesaucās: "Šī tiešām ir kauls no mana kaula un miesa no manas miesas! Un viņa sauksies par sievu, jo tā ir no vīra ņemta." (1. Moz. 2:23) Ģimenes struktūra, ko veido viens vīrietis un viena sieviete, kuri ir savienojušies laulībā, ir pirmā sociālā institūcija, ko Dievs nodrošināja cilvēkiem, lai viņi varētu piedzīvot holistiskas attiecības un sadraudzību. Nav brīnums, ka viens no sātana galvenajiem mērķiem vienmēr ir bijis iznīcināt sākotnējās ģimenes pamatā esošo dinamiku.

Izlasi 1. Moz. 1:27, 28; 1. Moz. 2:15–17 un 1. Moz. 3:9. Kāda veida saziņa pastāvēja starp Dievu un cilvēkiem Ēdenes dārzā? _____

_____

_____

Ādams un Ieva baudīja tiešu sadraudzību ar Dievu. Viņi kā saprātīgas būtnes varēja tikties ar Dievu un klausīties Viņa norādījumus. Kā Dieva brīnišķīgā dārza pārvaldnieki viņi paplašināja savas zināšanas un prasmes, rūpējoties par dzīvo floru un faunu. Katru dienu viņiem bija arī īpašs laiks kopā ar Dievu "dienas vēsumā" (1. Moz. 3:8). Jo īpaši sabats, kas ir būtiska Dieva radīšanas darba daļa, bija paredzēts kā īpaši nošķirts laiks saskarsmei starp Dievu un Viņa bērniem (1. Moz. 2:2, 3; 2. Moz. 20:8–11). Šajā dienā mūsu pirmie vecāki īpašā veidā piedzīvoja Dieva mīlestību un rūpes par viņiem.

*Mums šodien, tūkstošiem gadu attālumā no Ēdenes, ir grūti iedomāties, kāda tā varēja būt pirms grēka. Tomēr kā dabas pasaule pat šodien liecina par Dieva sākotnējo radību?*_____

_____

Slēpšanās no Dieva

Tā kā Dievs ir mīlestība (1. Jņ. 4:8), Viņš neradītu cilvēkus kā "robotus". Mīlestība ietver izvēli. Lai spētu mīlēt, Ādams un Ieva bija jārada ar brīvu gribu, citādi viņi nespētu izrādīt patiesu mīlestību.

Tādējādi Ādamam un Ievai bija brīvība paklausīt vai nepaklausīt savam Radītājam. Šīs brīvās izvēles realitāte tika attēlota pavēlē neēst no laba un ļauna atzīšanas koka (sk. 1. Moz. 2:15–17). Kāpēc gan brīdināt viņus neēst no tā, ja viņiem sākotnēji nebūtu brīvība to darīt?

"Lai gan mūsu pirmie vecāki bija radīti svēti un nevainīgi, viņi tomēr nestāvēja ārpus iespējamības darīt ļaunu. Dievs viņus radīja kā Savus pārstāvjus ar neatkarīgu tikumisko apziņu, spējīgus novērtēt Viņa rakstura skaistumu un Viņa prasību taisnīgumu, pilnīgi brīvus paklausīt vai nepaklausīt. Viņi varēja baudīt satiksmi ar Dievu un svētajiem eņģeļiem. .. Bez brīvas izvēles viņu paklausība nebūtu labprātīga, bet uzspiesta." (Elena Vaita "Sentēvi un pravieši" 48., 49. lpp.)

Kāpēc Ādams un Ieva mēģināja slēpties no sava Radītāja, kad bija Viņam nepaklausījuši? Sk. 1. Moz. 3:1–8 (salīdzini ar Jer. 23:24 un Ebr. 4:13). _____

_____

1. Moz. 3. nodaļa attēlo šausmīgu ainu – Ādama un Ievas grēkā krišanu. Pēc episkās sarunas starp čūsku (sātanu) un Ievu mūsu pirmie vecāki tika kārdināti ēst no laba un ļauna atzīšanas koka, ko viņiem bija aizliegts darīt. Sātans izmantoja vārdu spēku, emocijas un patīkamus kārdinājumus, lai pārliecinātu Ievu, kura savukārt pārliecināja Ādamu pārkāpt Dieva pavēli. Ieva atzīmēja, ka koks bija "labs, lai no tā ēstu", "tīkams acīm" un "iekārojams, ka dara gudru" (1. Moz. 3:6). Sātana solījums, ka viņi būs "kā Dievs, zinādami labu un ļaunu" (1. Moz. 3:5), izklausījās neatvairāms.

Patiesībā sātana runa bija pilna ar kļūdām. Sātans no viņiem slēpa nepaklausības sekas. Pēc tam, kad viņi nepaklausīja Dievam, viņu acis tūlīt "atvērās", un viņi ieraudzīja, ka ir "kaili". Dieva gaismas un godības "tērps" (Ps. 104:1, 2), kas atspoguļoja dievišķo "līdzību", bija pazudis. Viņus vairs nesedza tas, ko Dievs viņiem bija sagādājis. Nav brīnums, ka Ādams un Ieva slēpās no sava Radītāja (it kā patiešām būtu iespējams paslēpties no Dieva). Viņi mēģināja slēpties, jo grēks liek mums justies vainīgiem, un, sajūtot vainu, mēs vēlamies bēgt no Dieva klātbūtnes.

Kāda ir bijusi jūsu pašu pieredze ar kaunu un vēlmi slēpties no Dieva pēc tam, kad esat grēkojuši? _____

_____

Dievs meklē cilvēci

No 1. Moz. 3:9, 10 mēs varam redzēt, ka Dievs uzņēmās iniciatīvu meklēt Savus grēkā kritušos bērnus. Jautājums "Kur tu esi?" bija retorisks, jo Dievs zināja, ko Ādams un Ieva bija darījuši un kur viņi atradās. Grēks tomēr pārtrauca ierasto saziņu, kas pastāvēja starp Viņu un pirmo cilvēku pāri. Dieva tūlītējās rūpes bija atjaunot saziņu ar Saviem bērniem, satikties ar viņiem un dot viņiem cerību viņu izmisumā. Faktiski ebreju darbības vārds "qara'" ("aicināt", 1. Moz. 3:9) bieži tiek lietots, lai aprakstītu Dieva aicinājumu nodibināt saziņu ar Savu tautu.

*Izlasi Lk. 15:11–32. Kā šī līdzība atspoguļo to, kas notika 1. Moz. 3:9, 10?*_____

_____

Dieva meklējumi pēc Ādama un Ievas atklāj Viņa beznosacījumu mīlestību pret Saviem bērniem. Dievs nekad nezaudē cerību attiecībā uz mums (sk. Lk. 15). Viņš dara visu iespējamo, lai atjaunotu sadraudzību ar mums, pat tad, ja mēs slēpjamies. Pirms Jēzus krustā sišanas, kad Pēteris trīs reizes noliedza Jēzu, Kristus "pagriezās un uzlūkoja" (Lk. 22:61) viņu. Pat bez vārdiem Viņš "uzrunāja" Pēteri un centās sasniegt Savu kļūdījušos draugu.

Pievērsiet uzmanību tam, kā 1. Moz. 3:11–13 grēks pēkšņi mainīja Ādama un Ievas attiecības.

Tā vietā, lai atzītu savu personīgo grēku, viņi sāka vainot citus. Ādams vainoja Ievu un netieši arī Dievu, kurš viņam Ievu bija devis. "Tā sieva, ko Tu man devi, lai viņa būtu ar mani, tā man deva no tā koka, un es ēdu," viņš teica (1. Moz. 3:12). Savukārt Ieva savā nepaklausībā vainoja čūsku. "Čūska mani pievīla, un es ēdu" (1. Moz. 3:13) – tāds bija viņas aizbildinājums. Neviens no viņiem, vismaz sākumā, kad tika konfrontēti sava grēka dēļ, nevēlējās atzīt savu vainu. Cik maz kas ir mainījies sešu tūkstošu gadu laikā!

Patiesībā grēks ir ietekmējis visus cilvēkus. Apustulis Pāvils labi apraksta mūsu stāvokli Rom. 7:15–24, kad viņš sīki apraksta sāpes, kas rodas, vēloties darīt to, kas ir pareizi, bet atklājot, ka dara pretējo: "Jo es pats nesaprotu, ko daru; jo nevis to, ko gribu, es daru, bet, ko ienīstu, to es daru" (Rom. 7:15).

Kurš gan to nepazīst?

Pāvila vārdi ir dziļi. Mēs visi esam grēcīgi cilvēki, kas turpina darīt to, ko zinām, ka nedrīkstam darīt. Kurš gan nav piedzīvojis šo realitāti?

Mūsu vienīgā cerība, saka Pāvils, ir atbrīvošana "mūsu Kungā Jēzū Kristū" (Rom. 7:25). Tāpēc Dievs turpina mūs meklēt, lai vestu pie Jēzus, kurš vienīgais var mūs veidot pēc Sava tēla un glābt no grēka izraisītās postažas.

Izraidīti no Ēdenes

Viena no postošākajām Ādama un Ievas grēka sekām bija atšķirtība no Dieva. Viņi tika izraidīti no Ēdenes un vairs nevarēja runāt ar Dievu klātienē. Pravietis Jesaja spilgti apraksta šo grūto cilvēka stāvokli: "Bet jūsu pārkāpumi jūs attālina no jūsu Dieva, un jūsu grēki apslēpj Viņa vaigu no jums" (Jes. 59:2).

Patiesībā Ādams un Ieva joprojām bija Dieva bērni. Tomēr grēka sekas nevarēja novērst, un viņiem nācās pamest Ēdeni. Pēc viņu nepaklausības nekas vairs nebija kā agrāk.

*Grēks ir mainījis cilvēci daudzos veidos (sk. 1. Moz. 3:14–24). Bet kā grēks konkrēti ir mainījis mūsu saziņu ar Dievu? (Sk. arī 2. Moz. 19:16–22.)*_____

_____

Grēks pilnībā mainīja cilvēka dzīvi veidos, ko mēs nevaram iedomāties, un tas ir tāpēc, ka viss, ko mēs pazīstam, ir šī grēcīgā pasaule. Grēka dēļ zeme tika "nolādēta" un tai bija jāražo "ērkšķi un dadži". Tagad cilvēki piedzīvo sāpes un viņiem "vaiga sviedros" jāstrādā, lai nodrošinātu sev pārtiku, bet galu galā nomirst un nonāk zem zemes. No visiem atgādinājumiem par grēku nāve joprojām ir visspēcīgākais. Un grēka dēļ mēs zaudējām savu tiešo saziņu ar Dievu.

Tomēr Ādamam un Ievai tika apsolīts risinājums, lai neitralizētu grēka postījumus. Lai gan mūsu pirmie vecāki vairs neredzēja Dievu un nerunāja ar Viņu tiešā veidā, viņi atstāja Ēdeni ar cerību uz tagadni un nākotni. Dievs uzņēmās iniciatīvu un izskaidroja viņiem Savu glābšanas plānu.

1. Moz. 3:15, ko dēvē par "pirmo evaņģēlija apsolījumu", viņiem (un mums) bija pilns ar cerību, neskatoties uz to, kas bija noticis. Solījums par gaidāmo Pestītāju cēla ienaidu pret grēku un cerību uz cilvēces glābšanu. Faktiski tas, kā Dievs sagatavoja apģērbu Ādamam un Ievai pirms Ēdenes atstāšanas, bija simbolisks žests, kas ainoja viņu glābšanu nākotnē. Pateicoties Jēzus nāvei un augšāmcelšanai nākotnē saskarsme ar Dievu tiks atjaunota (Jņ. 14:1–3).

Tas nozīmē, ka tieši tur, Ēdenē, tūlīt pēc grēka ienākšanas cilvēcei tika dota cerība un apsolījums, ka grēka problēma galu galā tiks atrisināta. Tiklīdz parādījās grēks, parādījās arī apsolījums par Glābēju.

Kā jūs esat jutušies pēc tam, kad esat izdarījuši kaut ko nepareizu? Vai piedzīvojāt vainas izjūtu? Kaunu? Riebumu pret sevi? Kādas bija sekas? Kā jūsu ticība Dievam un evaņģēlija apsolījums palīdzēja jums nepamest ticību? _____

_____

Dieva runasvīri

Ko šie panti atklāj par to, kā Dievs ir runājis ar cilvēci pēc grēka ienākšanas? (Izlasi Ebr. 1:1, 2; Rom. 1:19, 20; 4. Moz. 12:6; 2. Tim. 3:16, 17; Jņ. 14:7–9; Jņ. 10:27–30.) ___

_____

_____

Neskatoties uz grēku, Dievs atrada daudzus veidus, kā sazināties ar kritušajiem cilvēkiem. Viens no veidiem, kā Dievs mums atklājas, ir caur radību. Daba ir spēcīga Viņa brīnišķīgo darbu atklāsme. Zinātnieki ir pārsteigti par Visuma brīnumiem un pat "vienkāršāko" dzīvības formu sarežģītību. Tomēr daba atspoguļo arī grēkā krišanas sekas, un visspēcīgākais piemērs tam ir ikviena dzīva būtne, kas mirst.

Vēl viens veids, kādā Dievs ir runājis uz cilvēci, ir caur praviešiem – cilvēkiem, kurus Viņš ir izvēlējies par Saviem runātājiem. Piemēram, Dievs runāja ar Noa, Ābrahāmu, Mozu un Daniēlu, atklājot Savu gribu Saviem ļaudīm. Dieva pravietiskie vēstījumi pēc būtības ir atgādinājums, ka Viņš nav aizmirsis Savus bērnus un joprojām ir ar viņiem. Un, lai gan daži no praviešiem uzrakstīja to, kas mums ir nonācis kā Svētie Raksti, citi nav uzrakstījuši nevienu Bībeles grāmatu.

Tomēr daudzi no praviešu vārdiem tika paziņoti caur Svētajiem Rakstiem (2. Tim. 3:16, 17). Bībele ir paša Dieva atklāsme. Tieši caur Viņa vārdiem mēs uzzinām, kas Viņš ir, redzam Viņa neizsīkstošo mīlestību un uzzinām Viņa norādījumus par to, kā mums jādzīvo.

Turklāt tieši caur Bībeli mēs saprotam, kas mēs esam, no kurienes nākam un kurp dodamies. Tur mēs atrodam Dieva mērķi mūsu dzīvei.

Bet visefektīvākais veids, kā Dievs ir runājis uz mums, ir caur Jēzu Kristu, kurš, protams, mums ir atklāts Bībelē. Kā Dievs meklēja Ādamu un Ievu Ēdenes dārzā, tāpat arī Kristus nāca, lai meklētu un glābtu "pazudušo" (Lk. 19:10). "Kas ir redzējis Mani, tas ir redzējis Tēvu," Jēzus teica (Jņ. 14:9). Ar Savu dzīvi, nāvi un augšāmcelšanos Kristus piepildīja apsolījumu, kas Ēdenē tika dots Ādamam un Ievai. Viņš nāca un mira mūsu vietā, lai mums caur Viņu būtu mūžīgā dzīvība.

Pēc Jēzus debesbraukšanas Svētais Gars turpina vadīt mūs "visā patiesībā" un stāstīt mums "to, kas vēl ir nākotnē" (Jņ. 16:13, NIV).

Cik lielu mierinājumu jums sniedz apziņa, ka Jēzus, Viņa mīlestība, Viņa raksturs un Viņa pašaizliedzība atklāj mums, kāds patiesībā ir Dievs Tēvs? _____

_____

_____

Elena Vaita

Dieva saziņa neaprobežojas ar Bībeles laikiem. Kā redzēsim turpmākajās nedēļās, Dievs uzrunā cilvēkus nemitīgi, un Viņa vārdi atklāsies mūsdienīgās formās līdz pat Kristus atgriešanās brīdim.

Elena Goulda Harmona Vaita (Ellen Gould Harmon White) un viņas dvīņumāsa Elizabete piedzima 1827. gada 26. novembrī Gorhemā, Menas štatā. Viņas bija jaunākās no astoņiem bērniem, kas piedzima Robertam un Junisai Harmoniem. Pēc dažiem gadiem ģimene pārcēlās uz Portlendu Menas štatā, kur Roberts Harmons cerēja paplašināt savu cepuru ražošanas biznesu. 9 gadu vecumā Elena guva traumu, kas ietekmēja viņu fiziski, emocionāli un sociāli. Kamēr viņa atradās parkā netālu no mājām, sadusmots klasesbiedrs meta ar akmeni, kas trāpīja viņai sejā, atstājot Elenu bezsamaņas stāvoklī uz vairākām nedēļām. Šis negadījums pārtrauca viņas formālo izglītību un atstāja viņai veselības problēmas uz visu mūžu. Sejas trauma arī lika Elenai justies neērti par savu izskatu, tādējādi ierobežojot sabiedriskās attiecības.

Šādā nenoteiktības kontekstā jaunā Elena Harmona sāka domāt par savu garīgo likteni. Viņa baidījās no Dieva un jutās necienīga Debesīm. Šīs bailes pastiprinājās, kad Harmonu ģimene pieņēma millieršu mācību par drīzo Jēzus atnākšanu. Pat pēc kristībām, iegremdējoties ūdenī, kas notika metodistu baznīcā 1842. gadā, Elena neuzskatīja sevi par Dieva mīlestības cienīgu. Viņa uzskatīja, ka ir "uz visiem laikiem pazudusi" ("Life Sketches of Ellen White" 29. lpp.; sk. arī 20.–31. lpp.).

Šādu domu nomocītā jaunā Elena redzēja divus sapņus, kas sāka mainīt viņas domas par Dievu. Bet tikai tad, kad viņa satika metodistu sludinātāju Leviju Stokmenu, viņa saprata un sajuta Dieva mīlestību un žēlastību. Tas bija tā, it kā Dievs būtu atbildējis viņas izmisumam. "Ticība nu pārņēma manu sirdi," viņa vēlāk rakstīja. "Es sajutu neizsakāmu mīlestību pret Dievu un saņēmu Viņa Gara liecību, ka mani grēki ir piedoti. Mans skatījums uz Tēvu bija mainījies. Tagad es uz Viņu raudzījos kā uz laipnu un maigu vecāku, nevis kā stingru tirānu, kas piespiež cilvēkus akli paklausīt. Mana sirds pievērsās Viņam ar dziļu un dedzīgu mīlestību." ("Life Sketches of Ellen White" 39. lpp.) Ap to pašu laiku Elena Vaita pakāpeniski izprata arī mācību par mirušo stāvokli, kā arī to, ka nav nekādas mūžīgi degošas elles. Viņas jaunā izpratne par Dievu un Viņa mīlestību pilnībā mainīja viņas attieksmi. Kā mēs turpmākajās nedēļās uzzināsim katru piektdienu, Elena Vaita dziļi iemīlēja Jēzu un kalpoja Viņam visu savu atlikušo dzīvi.

Lai uzzinātu vairāk, apmeklējiet https://whiteestate.org/absg/1.